

УДК 821.161.2-3-93

K88

Серія «Книжкові мандри»

Ілюстрації Ганни Гаюнової

Куждіна О.

K88 «САМ» у Кривому Розі. Детективи з 3-Б / Ольга Куждіна. — Х. : АССА, 2024. — 192 с. : іл. — (Серія «Книжкові мандри»).

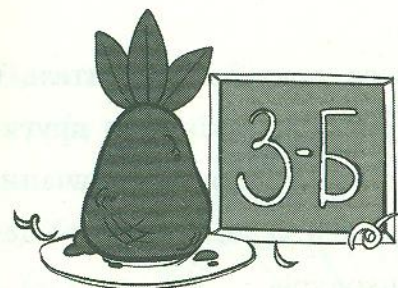
ISBN 978-617-8229-40-5

Соня, Андрій і Марійка — учні 3-Б класу звичайної Криворізької школи. А ще, як виявилось, справжні детективи. Навколо клубочиться купа таємниць, і всі їх треба розгадати. Повесть складається з п'яти історій, у кожній із яких юні пошуковці мають розібратися. Та чи вийде?

УДК 821.161.2-3-93

ISBN 978-617-8229-40-5

© ТОВ «Видавництво АССА», 2024

ЗАГАДКА ПРО ЗНИКЛИЙ СЮРПРИЗ (СВЯТКОВО-СОЛОДКА СПРАВА)

— Марійко! Почекай! — гукав Ілля Грюкало, щодуху несучись вулицею. — Кравченко! Та стій же ти!

Марійка йшла до школи вся така гарна й усміхнена й нічого не чула. Її батьки крокували поруч і не могли натішитися своєю донечкою. Ще б пак! Сьогодні ж бо вона йде до третього класу. Вже зовсім доросла дівчинка.

Минулого року їхній учитель Опанас так і сказав: «Ви закінчили другий клас, а це вже більше половини навчання в початковій школі. Третій клас — це майже дорослі школярі».

— Кравченко!

Нарешті Марійка обернулася й побачила Іллю. Він біг і вимахував букетом, мов пропелером. Бідолашні айстри вже більше скидалися на віник, ніж на святкові квіти.

Хлопець навіть не привітався.

— Ми тепер третьокласники! — відсипавшись, оголосив він.

— Так, — щасливо усміхнулася дівчинка. — Ми більше не шмаркаті малючки.

Марійчина мама спохмурніла:

— Доню, так не гарно говорити. Не можна обзивати менших дітей шмаркатими малючками.

— А старших можна? — спитала Марійка.

— Ні, взагалі нікого не треба ображати, — сказав тато. — Ходімо хутчіш, бо спізнимося.

І вони поспішили до школи.

— Що це в тебе? —

Ілля кивнув на невеличкий пакунок, що несла Марійка.

— Сюрприз.

— О, я люблю сюрпризи, — зрадів хлопець.

— Не лапай, а то зламаєш! Це не для тебе, а для вчителя Опанаса, — сказала дівчинка. — Буде йому подарунок до першого вересня.

Ілля роздивлявся пакунок. Кольоровий, у смайликах, перев'язаний барвистою стрічкою. І несе його Марійка он

Квіти вже не вміщалися у вази. Тож принесли відро із водою і ставили букети просто в нього. Ілля теж запхнув туди свій віничок із розтріпаних айстр.

Марійка поклала секретний пакунок на парту й нікому не дозволяла навіть доторкнутися до нього.

— А що там усередині? — спитав Денчик. — Покажи, нам всім цікаво.

— Покажи, га? — умовляв Ілля.

Марійка хвилинку подумала й заповзялася розпаковувати подарунок. Діти обступили її зусібіч і чекали. Дорослі теж покидали свої справи і заглядали через дитячі голови.

Дівчинка обережно зняла обгортку і розкрила коробочку.

— Це ананас! — вигукнув Ілля.

— Це тістечко у вигляді ананаса, — уточнила Марійка. — Ми з мамою вчора весь вечір його пекли.

Тістечко дійсно дуже скидалося на ананас. Круглясте, жовтеньке, із шоколадними цяточками й зеленим хвостиком. М-м-м, смакота.

Денчик розсміявся:

— А пам'ятаєте, як я колись давно обізвав Опанаса ананасом? Ха-ха-ха! А що, складно: Опанас — ананас.

— Я тут! — озвався з коридорувчитель.

Опанас зайшов до класу дуже гарний і щасливий. Діти кинулись до нього обійматися.

— Зі святом усіх! Я такий радий вас бачити! — вчитель намагався обхопити всіх одразу, але в нього не виходило. — Як же ви за літо повиростали!

О, це так приємно, коли кажуть, що ти виріс. Кожній дитині таке подобається.

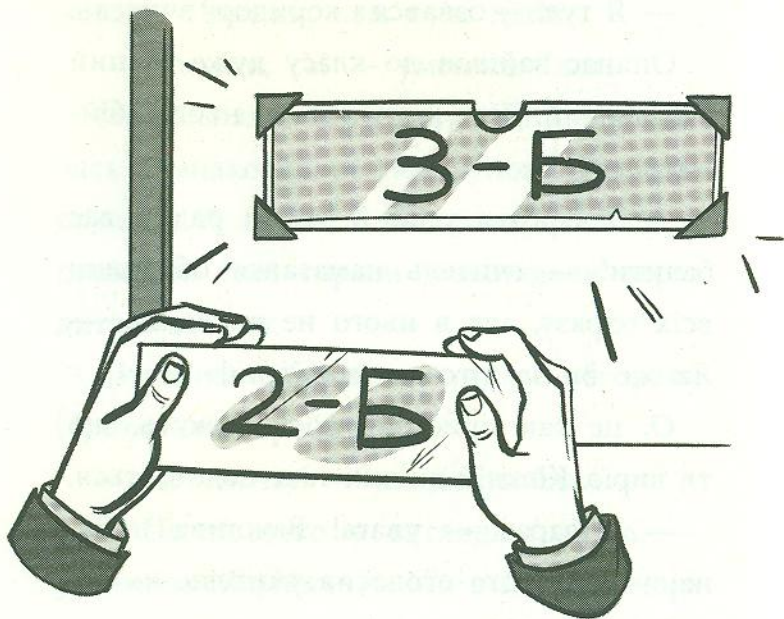
— А зараз — увага! Важлива новина, — урочисто оголосив учитель. — Барабанний дріб...

Діти застукали по партах, мов по барабанах.

Опанас підійшов до дверей і зняв табличку з написом «2-Б». А на її місце вставив іншу: «3-Б».

— Тепер ви третьокласники! Вітаю!

— Ура-а-а! — зраділи діти.

— Ми більше не шмаркаті малючки, — захихотів Ілля Грюкало, але тихенько, щоб ніхто не почув.

В класі стало так гамірно, що Марійка вже не чула саму себе.

— У мене є для вас подарунок! — крикнула вона Опанасу.

Дівчинка побігла до парти, щоб узяти тістечко, але ананас десь подівся. Зник, наче його ніколи не було.

Тільки обгортка валялася на підлозі.

* * *

— Де тістечко? — обурилася Марійка. — Хто взяв моє тістечко?

Дівчинка обвела всіх суворим поглядом, але ніхто не признавався.

— Доню, не хвилюйся, — лагідно мовила мама. — Нічого страшного не сталося. Ми спечемо інший ананас.